

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 maja 2018 r.

Pozycja 75

POSTANOWIENIE

z dnia 21 marca 2018 r.

Sygn. akt Ts 148/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący i sprawozdawca

Grzegorz Jędrejek

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 14 listopada 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 14 lipca 2017 r., sporządzonej przez pełnomocnika z wyboru, skarżący zakwestionował zgodność z Konstytucją art. 77 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064; dalej: u.o.t.p. TK) z art. 79 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 i art. 2 oraz z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skarżący, uzasadniając zarzuty przeciwko art. 77 u.o.t.p. TK, stwierdził, że kwestionowany przepis, który pomija istotne, fundamentalne zasady państwa prawa, stanowi naruszenie standardów wynikających z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji, ponieważ pozbawia osoby wnoszące skargę konstytucyjną prawa do rzetelnej procedury właściwego sądu. To z kolei prowadzi do naruszenia art. 79 ust. 1 Konstytucji. Skarżący uznał, że istnienie procedury odwoławczej w demokratycznym państwie prawa jest wymogiem koniecznym, a zaskarżona norma prawna wprowadziła mechanizm *stricte* uznaniowy. Zdaniem skarżącego, złożenie skargi konstytucyjnej było limitowane swobodną wstępną oceną, od której nie przysługiwał żaden środek odwoławczy.

Postanowieniem z 14 listopada 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 28 listopada 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) – odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdzając, że pomimo wniesienia pisma procesowego zawierającego dodatkową argumentację skarżący nie uzupełnił w skuteczny sposób braków formalnych skargi konstytucyjnej.

W zażaleniu z 2 grudnia 2017 r. skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału w całości. Skarżący uznał, że przywołane przez Trybunał w uzasadnieniu postanowienia orzeczenie z 10 marca 2015 r. (sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35) stanowi wadliwe zastosowanie prawa. Zdaniem skarżącego, pismo procesowe z 16 października 2017 r. wskazuje, jakie prawa podmiotowe zostały naruszone przez orzeczenie stanowiące podstawę wniesienia skargi i zawiera „opis i szereg odniesień do faktu naruszenia praw podmiotowych skarżącego w postaci prawa do skargi konstytucyjnej oraz prawa do rzetelnej procedury sądowej przed Trybunałem Konstytucyjnym”. Skarżący uważa, że w skardze konstytucyjnej oraz w piśmie procesowym znajduje się wywód wskazujący na przyczyny, dla których rozpoznanie skargi na przepisy wyeliminowane z porządku prawnego jest konieczne. Ponadto, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 8 października 2013 r. (sygn. K 30/11, OTK ZU nr 7/A/2013, poz. 98), skarżący uznał, że wniesiona przez niego skarga konstytucyjna odnosi się do identycznej kwestii pominięcia ustawodawczego skutkującego niekonstytucyjnością przepisu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Zarzuty podniesione w zażaleniu stanowią *de facto* polemikę z oceną zawartą w postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego z 14 listopada 2017 r., niepopartą żadnymi argumentami merytorycznymi. Skarżący uważa, że odmowa rozpoznania skargi konstytucyjnej ze względu na brak wniesienia środka zaskarżenia, którego ustawa nie przewiduje, jest „chybiona”. Natomiast pismo procesowe z 16 października 2017 r. jego zdaniem „zawiera opis i szereg odniesień do faktu naruszenia praw podmiotowych skarżącego w postaci prawa do skargi konstytucyjnej oraz prawa do rzetelnej procedury sądowej”. W opinii skarżącego, zarówno w skardze konstytucyjnej, jak i w piśmie procesowym zawarty został wywód wskazujący na konieczność rozpoznania skargi konstytucyjnej mimo utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu. Jako przyczynę, dla której konieczne jest rozpoznanie skargi na nieobowiązujący przepis uniemożliwiający wniesienie zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, skarżący wskazuje obowiązywanie niekorzystnego dla siebie wyroku sądu powszechnego. „Skarżący nie uzyskał bowiem spełnienia swojego roszczenia w skutek zastosowania zaskarżonej następnie normy prawnej i nadal pozostaje osobą poszkodowaną”.

W zażaleniu zacytowane zostały argumenty zawarte w piśmie procesowym z 16 października 2017 r., które Trybunał uznał za niewystarczające.

Z treści pisma procesowego wynika bowiem, że mimo wezwania do uzupełnienia braków formalnych (zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 28 września 2017 r.) skarżący nie uzupełnił prawidłowo tych braków. Nie wyjaśnił, w jaki sposób zaskarżony przepis narusza prawa podmiotowe wynikające z powołanych w *petitum* skargi konstytucyj-

nej wzorców kontroli, ani nie wykazał konieczności wydania orzeczenia w odniesieniu do przepisu, który utracił moc obowiązującą.

Trybunał słusznie zatem odmówił nadania skardze dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK.

W postanowieniu z 14 listopada 2017 r. Trybunał powołał orzeczenie odnoszące się do kwestii wyczerpania drogi prawnej, stanowiącej jedną z fundamentalnych przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej. Trybunał, orzekając w pełnym składzie (sygn. SK 65/13), wyznaczył linię orzeczniczą w odniesieniu do skarg konstytucyjnych, w których kwestionowany jest brak środka odwoławczego. W takich sytuacjach Trybunał uznaje, że droga prawna została wyczerpana, gdy pomimo braku środka zaskarżenia taki środek został wniesiony, a organ stosujący prawo odmawia rozpoznania sprawy na podstawie przepisu, który nie przewiduje środka zaskarżenia.

Z treści skargi konstytucyjnej wynika, że skarżący, kwestionując przepis ustawy, który nie przewiduje wniesienia środka zaskarżenia, takiego środka nie wniósł i żadne orzeczenie nie zostało wydane na podstawie zaskarżonego przepisu. Z tego względu Trybunał w postanowieniu z 14 listopada 2017 r. słusznie uznał, że ze względu na brak ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie nie została wyczerpana droga prawna i tym samym nie został spełniony niezbędny warunek wniesienia skargi konstytucyjnej.

Z tych względów Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.